

זמני השבת
ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
כניסת השבת 5:03 5:18 5:08 5:21
אחרי השבת 6:16 6:18 6:17 6:18

ממתק לזשבת

נהנים עם איצי

רחלי: את יודעת שמהיום, המרפסת הסגורה בבית שלנו, תהפך להיות החדר הפרטי שלי? התקינו לי שם ארון ושני מדפים, ואני הולכת לעשות מהחדר הזה, הפנה הכי יפה בבית.

רבקי: נחמד מאוד! את מעבירה לשם היום את כל החפצים שלך?

רחלי: כן! אני אתחיל מהמדף הכי חשוב, שהיה לי גם בחדר הקודם, המדף שעליו החמש שלי, הסדור, וקפת צדקה שלי...

רבקי: מענין, חשבת שתתחילי מאסף בבות החרסינה שאת כל-כך אוהבת.

רחלי: אני באמת אוהבת את האסף שלי, אבל המדף של ספרי הקדש, הוא זה שעושה את החדר שלי למיוחד! אנחנו קוראים עכשו בפרשה על בנית ה'משכן', וזה מה שהופך את החדר שלי לחלק מהמשכן!

רבקי: אם כן, זה באמת המדף הכי חשוב. אבל למה 'מיוחד'? גם לי יש כזה בבית...

רחלי: בטח שהוא מיוחד! יחסית לחדרי ילדים ברחבי העולם... הרי בחדרי ילדים בכל עם אחר, הדבר הכי חשוב, זה השלוב של הוילון עם צבע הארון... ואצלנו, מעבר לוילון ולבבות החרסינה, יש את החלק המיוחד, הקדוש, שעושה מהבית שלנו משכן להשם.

רבקי: את צודקת, פורים מתקרב, וזו תזכרת מציינת לך שעם ישראל "דתייהם שנות מפל עם", אנחנו עם מיוחד, עם תפקיד מיוחד.

רבי או סוחר?

תקציר: באשר היה רבי לוי: יחזק מפרדיצ'וב אברך צעיר, לאחר שנים בהן היה סמוך על שלחן חותנו, עמד החותן על כך שרבי לוי יחזק עצמו וימלא גם בן בחי המסחר. לשם כך שלח אותו לריד בלפצ'יג עם צרור בסף גדול ובלויי שני סוחרים.

נפסיק לחפש אותו עכשיו ונפשיך לחפש סחורה טובה. הנה אני רואה כאן דוכן של תבלנים. בוא נבדק אותו מקרוב...
יבוא לאור עלי-ידי: המרכז לעזרי שליחות ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000 • טל' 03-3731777 • פקס' 03-960169 www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
להזמנות: 073-2480711
עריכת ד. גרוזמן
ניקוד ועיצוב: פרלשטיין אירוס: רפי דרוק
משתתפים: מ"ם הרשקוביץ, עדי קפלון

ה'עוזר' נחלץ בששון לעזרה ומהר לאחו בכוח בידו השניה של הנער הסרבן, שלא נותרה לו הרבה בורה, אלא להתקדם בברכים כושלות למחוז חפצו של אביו.

תקציר: אצבון עושה צעד נועז ומכריז באגני העוזר כי נאמן הוא לחכמי ישראל.. גדעון גדון לא בטוח בטרה כנותיו.

כשה מובל לשחיטה

גדעון פנה אל מונבז בפנים חורות. "צדקת ממני, מונבז. אצבון אכן החליט למסר את נפשו ולא להגיע עוד לבית המדרש, על מנת להעיר את העוזר!" הילדים התאפקו מלהסתער קדימה ולהציל את הילד מידי אביו. הבינו שהם עלולים להחמיר כד את מצבו. בכל מקרה, אצבון כבר הובל עד לפתח הרחוב הצר. עוד עשר אמות בית המדרש, אלא שכאן עצרו שני המבגרים. כמובן, לא היה נעים להם להראות בפני עוברים ושבים כשהם גוררים בכוח ילד קטן..

"מכאן תלך לבד!", פקד האב. "אני נשאר פה לראות שאתה נכנס הישר פנימה. קדימה!" אצבון שפשוף את פרקי ידיו הכואבים. "אני מצטער, אבא", אמר ופרץ בריצה לאחור.. אביו הביט אחריו ופניו הלבנים מזעם. ואז פנה לאטו הצדה לעבר העוזר. "אין מה לעשות, עמרי. רואה אתה.. עקשן, הנער, כפרד. סימת את תפקידך בבית המדרש. לך הבייתה".

הילדים המזעזעים מהרו בריצה פנימה לבית המדרש ובשרו לרב הרכינס על החדשות המרעישות. עמרי עוזב. סופית. זה היה נפלא, אבל המחיר ששלם על כך אצבון, הילד שרק אתמול גלה את עצמו מחדש, כאב להם עד מאוד.

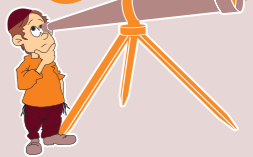
"לפי התאור שלכם, חוששני שברגעים אלה ממש", לחש רב הרכינס, "חש אצבון המסכן את נחת זרועו של אביו... שימו לב, אנחנו חייבים להחזיר לאצבון טובה תחת טובה. מגיע לו שנגלף לבקר אותו מחר, כלנו. נראה את אביו מעז שלא להכניס אותנו..."

בקר חדש הפציע על שמי ירושלים, שערי בית המדרש נפתחו לרוחה, מצפים לתינוקות של בית רבן – ילדים לומדי תורה – שיבואו וימלאו את חללו בקול רנה. רב הרכינס עשה אף הוא את דרכו לבית המדרש, מנסה בדרך להכניס מעט שמחה בלבבו, לקראת המפגש עם תלמידיו. הוא לא ממש הצליח. כן, זה היה נהדר אתמול, איד שאצבון העז לצאת נגד העוזר, אבל, רבוננו של עולם! איד אפשר להרביץ בילדים תורה ויראת שמים, כשיש לך עוזר שכזה על הראש?! כשנכנס, שמח לראות כי העוזר עדין לא הגיע. הוא מאחר היום, שלא כהרגלו. מענין מדוע.

מה שלא ראה המלמד, ראו עיניהם של גדעון וחבריו, וזה היה מחזה לא קל. גם הם היו בדרךם ל'חדר', דרך הרחוב הראשי, כאשר לפתע שמעו אזניהם נאקת כאב. הקול בקע מרחוב קטן סמוך; משעול שלא רבים בחרו להשתמש בו. "אולי מישהו זקוק לעזרה", אמר אליצפון. וגדעון מיד לקח פקוד: "בואו אחרי!", קרא, כשהוא משתופף ופונה לרוץ לאחוריו, לכניסה האחרית של אותו רחוב. הם הציצו פנימה, רואים ואינם נראים, ונדחמו לראות את אצבון חברים, נסחב על הקרקע בכוח בידי אביו, לכוון בית המדרש. "לא רוצה! לא רוצה!", הוא זעק, אך אביו אטם אזניו משמוע. "אתה תלך לבית המדרש בין תרצה ובין אם לאו!", צעק עליו. "אתה רוצה שבגללך יאלץ עמרי לעזב את תפקידו?!"

"כן!", אמר הנער, והעלה את חמתו של אביו עד להשחית. "עזר לי", גנח כשהוא מתאמץ למשך, ורק אז הבחינו הילדים ב'עוזר' העומד לצדו של האב!

דמות מהפרשה

אהרן הנגר

ישבתי לי בנגרית שלי ועבדתי כרגיל, והנה נכנס למקום לא-פחות ולא-פחות מאשר הרב עזריאלי, רב השכונה שלנו! מהרתי לקום לכבודו מהפסא ולנשק את ידו בחמימות.

"כבוד הרב!", אמרתי לו. "מה שאתה צריך - בשבילך הכל! כסא? שלחן? מטת קומתים לילדים הברוכים שלך? רק תגיד!"

"לא באתי בשביל לקנות רהיטים", חנך הרב את חיובו הנעים.

"אה, קפת הצדקה של בית-הכנסת? נזפרתי מיד. "הנה היא כאן, כמעט מלאה! לפני כל עסקה אני תורם לצדקה להצלחתה..."

"כל הכבוד". חיובו של הרב לא מש מפניו. "אבל אני באתי בשבילך. רציתי להזמין אותך לשעור התורה החדש שיתקיים כל ערב בבית-הכנסת".

"תודה רבה על ההזמנה המיוחדת", אמרתי לרב ופני התכרכמו במקצת. "אבל אני לא כל-כך שיקד ללמוד התורה. בעצמים אני מבין יותר..."

"אתה יודע אהרן, מדוע לוחות-הברית היו מנחים בתוך ארון-עצי שטים? למה לא ארון מתכת או אבן? אלא משום שהתורה נקראת 'עץ חיים'! התורה היא דבר חי, עבור כל יהודי, וכל יהודי שיקד ללמוד תורה, ואתה שמתעסק כל היום בעץ, בודאי שהנדך שיקד ללמוד התורה..."

קוראים בענין

מבט משמים

על מפתן חדרו של הצדיק רבי מאיר מפרמישלן עמד שליחו של הצדיק רבי יהודה-צבי מסטרטין. פניו לא הסגירו את הדאגה הרבה שקננה בלבו ואת הסבה שהביאה אותו לפרמישלן.

בטרם הספיק לפצות את פיו, פנה רבי מאיר אל שמשו ואמר: "לך והבא לי את שתי המעטפות שבקשתיך להצניע, כדי לשגרן אל בתו החולה של הצדיק מסטרטין". השליח עמד המום על מקומו. "מנין יודע רבי מאיר על מחלתה של בת הרבי וישו מטרת בואי אליו?", תמה.

ואמנם, רבי מאיר ידע גם ידע. "תמה אתה כיצד יודע אני, הא?..." אמר כאלו היו כל מחשבות השליח פרושות לפניו. "ובכן, הסכת ושמע". בינתיים חזר השמש ובגדי המעטפות רבי מאיר פתחו. באחת מהן הייתה פסת חלה ובשניה בקבוקון יין.

"בשבת-קדש, בעודי עומד ומקדש על היין, בא מלאך ולחש לי: "אתה מאריך בקדוש ובתו של הצדיק שוכבת חולה!"... נטלתי אפוא מעט מהיין שנוותר בגביע, והנחתיו למשלוח בשביל החולה. למחרת, בסעודה השלישית, שוב בא מלאך ועוררני על בתו של הצדיק מסטרטין. נטלתי אפוא פרוסה מהחלה והנחתיה גם-כן בשביל החולה..."

השליח עמד נרעש ומבלבל. ראה זאת רבי

מאיר ואמר: "ודאי אתה תמה שוב, איזה עסק יש למאיר עם מלאכים. אם כן, השאר עמי עוד מעט קט..."

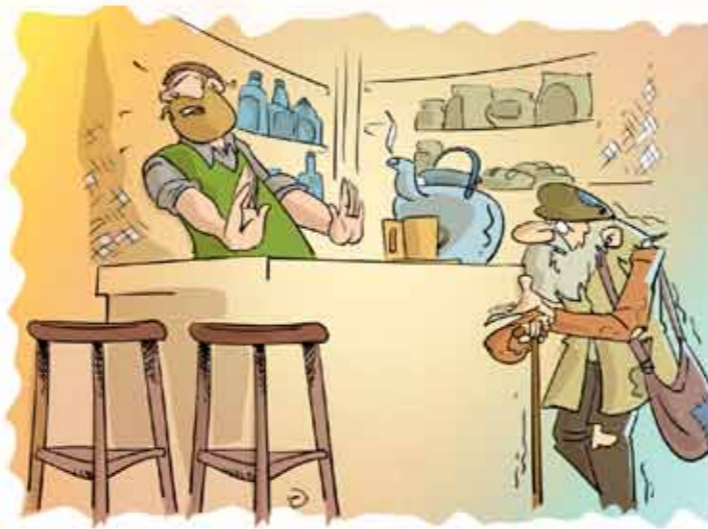
רבי מאיר הורה לשמש להזמין את הבא בתור להכנס פנימה. האיש, הדור בלבושו, הציג את עצמו כחוכר ממולדובה. בארשת של חשיבות עצמית נטל כסא והתישב. "מה חפצך, ר' יהודי?", שאל הצדיק.

"אינני חפץ מאומה. הקדוש-ברוך-הוא ברכני בכל טוב ודבר לא חסר לי, אלא שלפני כשבועיים נתעורר בי חשק פנימי עז ובלתי-מסבך לבוא הנה", אמר.

הצדיק מפרמישלן הביט אל תוך עיניו של החוכר ואחר שקע בהרהורים. כעבר רגע נעור ואמר: "אם-כן ר' יהודי, בוא ואספר אני לך מפני מה באת לכאן..."

"זה היה בערב שבת אחר חצות, לפני כשבועיים. לפני כניסת השבת נמנמתי מעט ועליתי לשוטט קצת בעולמות העליונים. פתאום קלטו אזני 'קולות'. עצרתי ושמעתי כרוז המכריז כי פלוני בן פלוני, החוכר היהודי מן הכפר קמרש, הסמוך לבוטושון, ירד מנכסיו". אך יצאו המלים מפי הצדיק ופני העשיר חפו...

הצדיק עצם את עיניו והמשיך בספורו: "מיד התיצב במקום המלאך מיכאל ובקש הסבר לגזרה העומדת להגזר על החוכר. באותו רגע נהרו ובאו למקום גדודים-גדודים של אנשים, נשים וטף, ובפי כלם קובלנה אחת: 'ראוי הוא חוכר רשע זה לכל ענש בעולם, שכן לב אבן אטום לו. מעולם לא הניח לרגל עני לדרך על

מפתן דלתו. מעודו לא פרס מלחמו לאביון ולא רחם על אדם במצוקה..."

"התניצב גם אליהו הנביא ונסה להיות מליץ-ישר על החוכר. הוא הציג עסקה: 'אני ארד למטה ואנסה את החוכר בעצמי. עוד תראו, כי לב האבן שעליו מדברים אתם אינו אלא עטיפה חיצונית וכי בתוך-תוכו פועם לב יהודי חם ורחום'."

"באותו רגע, כשבחוץ השתוללה סערה, הופיע אליהו הנביא בדמות עני בפתחו של החוכר. אך נפתחה הדלת דחק עצמו פנימה אל האולם ששמש בית-מרוח. רועד מקר הטיל עצמו על כסא סמוך ובקש מן החוכר מעט יין-שרף להשיב את רוחו. 'כסף לשלם יש לך?', שאל. 'לא, אין לי!', השיב ההלך המסכן בקול רועד. 'בלי כסף אינני נותן', פסק החוכר.

"החל ההלך להזיל דמעות ולהתחנן לפני החוכר כי יחוס עליו וינדב לו אי-אלו טפות יין-שרף, אך כל תחנוניו נפלו על אזניים ערלות, והחוכר השליכו החוצה אל הגשם והקר.

הצדיק מפרמישלן הפסיק את ספורו ונשא את עיניו אל החוכר שישב מולו. "האם מאיר מספר אמת או לא?"... "אמת ויציב", השיב האיש בקול רפה.

"כשראה אליהו הנביא כד, שב למקומו נכלם ומלא צער על החוכר שיאלץ לאבד את כל נכסיו", חזר הצדיק לספורו. "באותה שעה התערבתי בענין. הניחו למאיר והוא כבר ימצא דרך להפך את

החוכר לאיש נדיב-לב, אמרתי.

"פתאום התעורר בלבו של אותו חוכר רצון עז לבוא הנה, מבלי שידע את פשר הרצון..."

רבי מאיר נתן מבט חודר וממשך בחוכר מקמרש. "נו, האם מוכן אתה להפך למכניס אורחים ולבעל-צדקה?", שאל. ראשו השמוט של החוכר נע קלות מעלה ומטה.

"הכנס את היהודי הבא", הורה רבי מאיר לשמשו. זה היה תלמיד-יחכם עני שכמה מבנותיו הגיעו לפרקו. "לכמה כסף תזדקק כדי להשיא את בלן?", שאל הצדיק. היהודי, מהסס, השיב: "לכשלת-אלפים זהובים".

רבי מאיר לא היה צריך להשתמש עוד במלים, הוא הפנה את מבטו לעבר החוכר, וזה הנחה בראשו, הושיט ידו לכיסו ומנה על השלחן שלשת-אלפים זהובים, טבין ותקילין.

"רואה אתה, מאיר אינו מדבר דברים בטלים!", אמר הצדיק כשהוא פונה אל שליחו של הצדיק מסטרטין. "שוב לבית רבך ומסר לבת החולה את החלה והיין, ובעזרת-השם היא תזכה לרפואה שלמה ומהירה".

נבית משפחת גאולה

שרי: קצת פעליב שובלס אופרים ש"חג הפורים הוא חג הילדים". אז היה אם הילדים פתלהבים פהתחפזולות ובהפכתקים... זה עדין החג של בלס!

צביקה: ברור שפורים הוא חג של בלס, הרי בארבע פצוות החג בלס פתלהבים. אבל בגלל זאת חג הפורים הוא חג הילדים. כי לילדי ישראל בזמן פרדכי ואסתר, היה חלק חשוב מאוד בגטול הגזרה.

שרי: נכון! עכשו אני נזכרת. הם באמת היו גבורים. הם צמו, והתפללו, וגם הפתלהבים כל הזמן ללמד עם פרדכי, וגם ידעו לתת להפך תשובות שהרגיזו אותו כאיד - "עצו עצו ותפר... כי עכשו א-ל!"

צביקה: בזכות הילדים שול אז, הגיעה ישועה לכל עם ישראל. אבל לא רק ילדי הדור ההוא היו פתלהבים, לילדי ישראל בכל דור ודור, יש בוח פתלהב לעזר לכל העם. גם לנו היום יש בוח פתלהב, להתפלל, לבקש, ולעשות פעמים טובים, עד שנגצליח בעזרת השם להביא את הגאולה השלמה.

הרבי מדבר לילדי ישראל

"כמו שהיה בימים ההם שילדי ישראל היתה להם השפעה חשובה על מצב העם היהודי, ועד שהתנהגות שלהם הביאה לבטול גזרת המן, כך הוא גם בזמן הזה. שהתנהגות ילדי ישראל, יש לה השפעה על מצבו של כל העם היהודי, וילדי ישראל צריכים לעשות את אותם הדברים שעשו הילדים אז".

(הרבי מדבר לילדי ישראל חלק א, עמוד 268)

מחכימים ונהנים

נוי העמודים

בעיר רדומסק היה יהודי למדן ושקדן, שהיה יושב ימים ולילות ולומד תורה. אולם מדה מגנה אחת הייתה בו - הוא היה אוהב כסף.

לילה אחד ישב ולמד בבית-המדרש, והספיק ללמד שלושה דפי גמרא עם ה'תוספות' בעיון. בתוך כך נכנס לבית-המדרש הצדיק רבי שלמה מרדומסק, וכשראה את הלמדן, קרא בלשון הפסוק: "נוי העמידים וחשקיהם כסף".

האיש תלה בו עינים תמהות והצדיק פרש: "הלוא למדת בלילה אחד ו' עמודים (שלושה דפים הם ששה עמודים), ואף-על-פי-כן חשקיהם כסף - עדין אתה משתוקק לכסף!"...

מגלים עולם

רב החלזונות עוטים קונכייה (שבולל) על גבם, המגנה עליהם מפני אויבים שונים ומפני התניבשות, מין שהיא בלתי חזירה למים. החלזון אינו יכול 'לעזב' את בית-קונכייתו כי היא מהנה חלק מגופו. הקונכייה עשויה מגיר שאותו מפרש גוף החלזון והיא גדלה יחד אתו. אפלו חלזון בן-ימו שבקע זה עתה מתוך ביצתו, מציד כבר בקונכיית קטנה. היא גדלה תוך התפתלות סביב ציר מרכזי והפתול הוא בדרך כלל בכיוון השעון. נתן לבדק את גיל החלזון על-פי פסי הרחב החרוטים על גבי הקונכייה. אם החלטתם לעקב אחר התפתחותם של החלזונות מקרוב, הניחו אותם בצנצנת גדולה מרפדת בשכבת אדמה לחה בגובה 6 סנטימטר ומכסה בפסת בד אורירי. המזון הדרוש לחלזון הוא עשב או עלי כרוב וחסה שטופים היטב. ואולי, אם תצליחו, תארגנו בין החלזונות גם תחרות זחילה...

